

Sygn. akt II KO 69/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie S.F.

podejrzanego o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2017 r.

wniosku Sądu Rejonowego w G.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie

art. 37 k.p.k. (sygn. akt II K (...)),

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Wieliczce.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt II K (...), wystąpił o przekazanie sprawy S.F., podejrzanego o popełnienie czynu z art. 288 § 1 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że stan zdrowia podejrzanego nie pozwala na prowadzenie jego sprawy w sądzie właściwym miejscowo.

Zdaniem wnioskującego Sądu, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki przemawiające za jej przekazaniem w trybie art. 37 k.p.k. – ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - innemu sądowi równorzędnemu. Wnioskujący Sąd stwierdził, że przekazanie przedmiotowej sprawy do innego sądu równorzędnego jest wskazane, gdyż podejrzany przebywa obecnie w Domu Pomocy Społecznej w S., gdzie został umieszczony na mocy postanowienia Sądu o zastosowaniu środka zabezpieczającego w postaci podjęcia terapii w formie psychoterapii (k. 483).

Dlatego też, by możliwe było zapewnienie udziału podejrzanego w posiedzeniu dotyczącym umorzenia postępowania karnego i orzeczenia środka zabezpieczającego, a przedtem – także uzyskanie opinii biegłych psychiatrów w celu ustalenia, czy udział podejrzanego w posiedzeniu jest niewskazany – konieczne jest przekazanie sprawy do sądu właściwego dla miejsca pobytu podejrzanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w G. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575*). Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia podejrzanego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626*).

Sąd Rejonowy w G. przedstawił przekonujący powód, który przemawia za słusnością wniosku o przekazanie sprawy. Należy zgodzić się, że prowadzenie sprawy podejrzanego S.F. w sądzie miejscowo właściwym prowadziłoby do licznych, wskazanych we wniosku, komplikacji faktycznych i prawnych. Sąd wnioskujący wskazał, że odległość między S., a G. wynosi 341 km w jedną stronę. Ponadto, jak wynika z informacji przekazanej przez Dyrektora Domu Pomocy Społecznej w S., nie posiada on możliwości dowozu S.F. na badanie sądowo-psychiatryczne do PZP w P. oraz na termin posiedzenia w Sądzie w G. (k. 499). Ponadto, podejrzany przebywa obecnie na hospitalizacji w Szpitalu [...] w K., gdzie został przewieziony z Domu Pomocy Społecznej ze względu na nagłe pogorszenie stanu zdrowia. Skoro zaś podejrzany pozostaje na leczeniu w K., fakt ten

umożliwiałby sprawne przeprowadzenie badania przez biegłych ze szpitala, w którym on przebywa i gdzie znajduje się jego pełna dokumentacja medyczna.

Jednocześnie zachodzi konieczność podjęcia dalszych czynności względem podejrzanego, a mianowicie: zbadania S.F. przez biegłych psychiatrów w celu ustalenia, czy może on uczestniczyć w posiedzeniu, zapoznania się przez biegłych z aktualną dokumentacją medyczną podejrzanego oraz przesłuchania biegłych przez Sąd – z uwagi na treść art. 199b § 2 k.k.w. Zważywszy na odległość pomiędzy S., a G. oraz na konieczność przesłuchania biegłych psychiatrów, rodzi to trudności wpływające na sprawność postępowania sądowego. W sprawie należy też – jednak jest to już uzależnione od opinii przedstawionej przez biegłych – zagwarantować konieczność ewentualnego uczestnictwa podejrzanego w posiedzeniu w obecności obrońcy przed Sądem, a to z uwagi na treść art. 454 pkt 2 k.p.k., który stanowi o obowiązkowym stawiennictwie podejrzanego na tym posiedzeniu. W posiedzeniach, które odbywały się w Sądzie Rejonowym w G. oraz przed Sąd Okręgowy w W., podejrzany nie stawiał się (zawiadomienie awizowano za każdym razem dwukrotnie – k. 425 i 466). Należy też zgodzić się z wnioskującym Sądem, że przeprowadzenie posiedzenia w trybie telekonferencji również prowadzi do licznych problemów – przede wszystkim wobec braku bezpośredniego kontaktu z obrońcą wyznaczonym przez Sąd Rejonowy w G.. Ewentualne wyznaczenie obrońcy z W. lub K. prowadziłoby natomiast do konieczności zapoznawania się przez niego z aktami sprawy znajdującymi się w G.. W obliczu wszystkich powyżej wskazanych trudności organizacyjnych, wynikających z połączenia przesłanek stanu zdrowia podejrzanego z jego obecnym miejscem pobytu, zasadnym jest przyjęcie, że najbardziej racjonalnym sposobem rozwiązania tych trudności jest przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego, znajdującego się blisko miejsca pobytu podejrzanego. W tej sytuacji dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za tym, aby doszło do rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w W..

Wskazane powyżej okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej określonej w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W..

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as

